

Foci drog nélkül **San Sebastian 2003 szept. 28.-okt.5.**

Az EURO-TC által évente megrendezésre kerülő nemzetközi futball bajnokságon ezúttal 12 csapat, intézet vett részt. Voltak spanyolok, olaszok, németek, görögök és magyarok.

Mi, magyarok a saját költségünkön utaztunk – a többiek állami támogatásból -, ígylát a legolcsóbb megoldást kerestük. Két minibusszal utaztunk 14-en odafelé 3 napig, visszafelé 2 napig. Nagyon fárasztó, de gyönyörű, izgalmas utunk volt.

Egy ilyen út módot ad arra, hogy még jobban megismerjük egymást, és még összetartóbbak legyünk. Örültem, hogy senkinek nem okozott gondot felülemelkedni személyes igényein a csoport érdekében és örültem annak, hogy erről nem kellett beszélnünk, mindenki magától alkalmazkodott. Jó volt, hogy minden apró dolognak volt felelőse, ez nagyon gördülékennyé tette az utazást. Volt, aki minden megállásnál a szemetet dobta ki, aki a kajálást szervezte, a csomagokra vigyázott, a pénzt kezelte, stb. Mint egy kis gépezet, melyben az alkotórészek harmóniává állnak össze. Hihetetlenül élveztem, hogy részese lehetek ennek a közösségnek.

A bajnokságban az utolsó helyen végeztünk de mi voltunk a legszimpatikusabb csapat, mert mi valósítottuk meg leginkább azt az elvet, mely e rendezvény lényege: a játékért és nem a versenyért játszottunk – mondták a többiek. És valóban, jól játszottunk, minden meccset végig, kitartóan, vidáman.

A többi közösség? Mindenkiel sikerült megismerkedni és jó kapcsolatot kialakítani. 150 résztvevő volt, közülük, mintegy 120 szenvedélybeteg. Hihetetlen érzés együtt látni 120 józan szenvedélybeteget. És nagyon nagy élmény volt együtt tölteni velük 6 napot úgy, hogy semmilyen veszekedés, konfliktus, a legparányibb agresszió sem fordult elő. Toleráns, együttműködő és egymást támogató légkör jellemezte napjainkat.

A Dél- és Nyugat európai terápiás intézetek egybehangzó meglátása volt, hogy bennünk 20-22 évvel ezelőtti önmagukat látják. Ezek a szervezetek ma országos szintű NGO-k, számos önálló intézménnyel, fejlett módszerekkel és egy igazi kezelési hálózattal. Érdekes volt hallani ezt a véleményt. Megerősítésként éltem át, miszerint jó úton haladunk, amikor összefogunk, amikor más magyar szervezeteket is együttműködésre próbálunk készíteni. Inspirált engem ez a találkozó arra, hogy még mélyebbé tegyük kapcsolatainkat a külföldi szervezetekkel, mert lehet mit tanulnunk. Ha fejlődéstörténetüket megismerjük, talán kiküszöbölhetünk előre látható hibákat, talán ügyesebben alakíthatjuk fejlődési stratégiánkat.

Az út terápiás értéke a legfontosabb. Néhány gondozottunk alaposan megváltozott, nyitottabb, kedvesebb lett. A csoport összetartása erősödött. Örülök, hogy „utazási”, „világlátási” élményt tudunk adni a fiataloknak. Örülök, hogy módjuk van megérteni, megérezni, miért érdemes és kell nyelvet tanulni, örülök, hogy érzékelhetik: vannak más kultúrák, s a világ érdekes. Toleránsabbá, nyitottabbá válhatnak az ilyen élmények révén. Fontos, hogy megtapasztalják, nemcsak úgy lehet élni, ahogyan ők, mi élünk, s hogy milyen tágak a lehetőségeik, de azt is, hogy azokért nagyon sokat kell tenni. Remélem sok ilyen útra vihetjük még el őket.

Hihetetlen, amit tapasztalok a kábítószerkérdéshez való hozzáállásban más országokban, jelen esetben Spanyolországban. A civil szféra maximális állami támogatást élvez, s eközben teljes szakmai függetlenséget. De ami ennél is fontosabb, a kábítószeresek kezelése igazi társadalmi ügy. Arról, hogy Hondarribiában azon a héten szenvedélybetegek fociznak, minden sarkon, kávézóban értesülni lehetett. A záró rendezvényen megjelent a polgármester, rokonok, civilek, politikusok óriási létszámban jöttek el a zuhogó eső ellenére. Az ország legrangosabb sportcsatornája készített tudósítást és egy teljes filmet a rendezvényről. Az egész rendezvényt adományokból – állami, vállalkozói, egyéni, stb. – valósították meg. Úgy éreztem mindez valódi közügy. Mindenki beleteszi, amit tud! Jó volt látni, hogy így is lehet ezt csinálni és optimista beállítódásom révén csak arra tudok gondolni egyszer majd itt is így lesz.

Nagyon fáradtan és mégis pihenten jöttem haza. Sok-sok hitet és energiát kaptam. Azóta is folyamatosan gondolkozom a hogyan-továbbon. Szép egy ilyen együttlét és nagyon hasznos. Nagyon-nagyon fontosnak gondolom a kimozdulást: a saját szervezetünkől, munkánkból, gondolatainkból és országunkból. Mindannyiunk számára. Teljesen idegen emberek, s mégis hozzáértők szemében méretődik meg munkánk. Ezek biztos, hogy érdek nélküli vélemények. Se pozitív, se negatív elkötelezettség nem vezérli őket, ami itthon szinte kikerülhetetlen. Meg kell mutatni önmagunkat, hogy megismerhessük önmagunkat! Jelenlétünk minősége, a rólunk alkotott kép, azt mondja el, jól tesszük-e dolgunkat. Hondarribiában az derült ki: igen.

Örülök, hogy ott lehettem!

Győrik Edit – a BTA szakmai vezetője

az úton: kapus, tolmács, kapcsolatépítő és -ápoló, mindenes

